

Бодричѣ съ Браничевцѣ (26) още единъ пѣтъ са отдѣлили отъ Българѣтъ и отишли при Франкѣтъ. Мортагъ искалъ да са опредѣлѣтъ границѣтъ, но Франкѣтъ не склонявали. Най-послѣ Българската войска (827) сѣднѣла на кораби, трѣгнѣла отъ Дунава по Драва, и надъ сичкѣтъ околны Славены турили българскы начелници. Съ този начинъ сѣверна Хърватія, Людевитовата земя (27), за нѣколко време са паднѣла на Българѣтъ. А за да са утвърди до българското царство този дълъгъ земный край, обладаніето на Сърбія (28) видѣло са потрѣбно. « До онуй време Сърбытъ и Българѣтъ, пише Константинъ Багрянородный, живѣяли добръ, и, като мирны сѣсѣды, обичали са едни други; но въ кнезуванъето на Властиміра, Пресіамъ, царь българскый отишълъ съ войска да ги покори. » Туй было начало на многобройны и продължителны боеве между двата народа; отъ първыя пѣтъ още Българѣтъ нѣмали успѣхъ: подиръ три-годишна борба, Властиміръ съ слава ги отблъснѣлъ. » Тѣй свършва Гилфердингъ разказа си за политиката на Мортагона, като прилага и нѣкои размышленія за раждаемото просвѣщеніе у южнѣтъ Славены чрезъ христіанството. И намъ тукъ предлѣжи да свършимъ съ предтечѣтъ на христіанството, което скоро послѣ станѣ

---

(26) Въ сегашна Бачка на Темишварскый банатъ и въ сѣсѣдната часть на сръбското княжество, дѣто е градътъ *Браничевацъ*, днесъ *Панчево*.

(27) Днешна Сирмія, Славонія и тамшната военна граница.

(28) Да си припомнимъ, че *стара сърбія* заключавала въ себеси западната половина на сегашното сръбско княжество и сичка Босна, а не какъто нѣкои отъ новѣтъ сърбы балкуватъ за западната часть на България и южната Македонія.